

TWEE VERDWENEN KINDEREN
TWEE WANHOPIGE OUDERS
EEN ZOEKTOCHT

DE
DAGEN

ANITA LARKENS

DE CRIME COMPAGNIE

LITERAIRE THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

ANITA LARKENS

De dagen

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2017 Anita Larkens

Omslagontwerp: Cunera Joosten

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Nikki Smith, Arcangel images

Auteursfoto: Mariëtte Hingstman

ISBN 978 94 6109 208 3

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Voor Pauline

*Even the best and worst days of your life
have one thing in common.
They're twenty-four hours long.*

Anthony Graves ~ The last day

Zondag 6 september 2015

Wanneer ik terugdenk aan die eerste dag, dan lijkt het alsof Maarten en ik twee heel andere mensen waren. We zijn pas vier maanden verder en als ik naar de media luister, dan mogen we ons gelukkig prijzen. Ik neem het ze niet kwalijk dat ze dat zeggen; zij staan niet in onze schoenen.

Het voelt allemaal nep wat ik doe, maar het is ook troostend, als een dikke zwachtel om een geamputeerd ledemaat. Ik weet dat het niet echt is, dat mijn voet/arm/been er werkelijk af ligt, maar de drukkende warmte houdt de illusie in stand. Daar moet ik een prijs voor betalen. Wat je beloofd hebt, moet je doen, zegt mijn kleine Mees altijd en daarom houd ik woord.

Ik ben de beste moeder van de wereld.

Eerder

Donderdag 19 februari 2015

MAUD

Het kwam dubbel hard binnen vandaag: het licht; de afstand tussen mij en de andere moeders; het gevoel dat er iets verschrikkelijks stond te gebeuren. In de klas schudde ik juf Aisa de hand, tot ik me realiseerde dat zo'n begroeting alleen maar normaal was op de eerste schooldag.

'Goedemorgen,' zei ze aarzelend, en ik maakte me snel uit de voeten. Als een dief. Als een moeder die niet wist hoe het hoorde.

Stemmen achter me, mijn naam die lachend genoemd werd. Nee, het was geen verbeelding. Toch vroeg ik me eventjes af of ik niet opnieuw de medicijnen moest slikken. Maar dan werd ik nog meer wie ik niet was.

Maarten zou de kinderen vanmiddag van school halen, en dat maakte dat het drukkende verantwoordelijkheidsgevoel van me af viel terwijl ik naar huis liep en ruimte maakte voor iets anders. Melancholie. Die draaide het gevoel weer. Ik miste mijn kinderen alsof ik ze voorgoed afgestaan had.

Mijn buurvrouw Nellie was in de voortuin bezig. Ze kwam over-eind uit haar bukkende houding en veegde het zweet van haar voorhoofd.

'Hé Maud. Wil je koffie?'

'Nee, dank je.' Ik wees naar mijn voordeur, alsof ik daarbinnen iets heel dringends moest doen.

Nellie knikte, alsof ze me begreep. Toen pakte ze weer een bloembol en drukte die in een van de gaten die ze met een eetlepel uitgeschept had.

‘Gladiolen,’ zei ze. ‘Misschien net een beetje te vroeg, maar ik kan gewoon niet wachten. Het mag van mij wel zomer worden, wat jij?’

Haar rug was breed en sterk. Ze was altijd optimistisch, ook al stond ze er al vijftien jaar alleen voor met haar dochter Kim.

‘Nellie?’

‘Ja, lieverd?’

Ik wilde dat ik een echte schoolpleinmoeder was, zo eentje die een fiets vol kinderzitjes had, of zo’n kar met een huifje erop. Een normale moeder. Dan had ik tijd om koffie te drinken bij mijn buurvrouw en zou ik ook gaten graven om vrolijke bloemen in te planten.

Aarzelend deed ik een stap naar Nellie toe, maar ik zei niet wat ik wilde zeggen.

‘Succes,’ riep ik, terwijl ik naar mijn eigen pad liep. ‘En bedankt.’

‘Waarvoor?’ vroeg Nellie, die nu op haar knieën in de tuinaarde lag.

‘Dat je mijn leven een beetje kleuriger maakt. Met die gladiolen.’

Ze lachte haar diepe, borrelende lach en iets in mij brak open. Toen zag ik het naambordje op mijn voordeur, de resten van de losgepeuterde letters. Zijn naam stond er niet meer, maar zoals een schilderij dat je na jaren van de muur haalt een smetteloze, ongebleekte rechthoek achterlaat, las ik de contouren van MAARTEN. En wat het ook was dat in mij los was gekomen, het klapte meteen weer dicht.

AISA

Ze had een grote zonnebril op, en dan wist Aisa wel hoe laat het was. Verder zag Maud er smetteloos uit en dat was pijnlijk, want Mees had zijn trui omgekeerd aan en Frida had een dunne plek in haar maillot die ieder moment kon scheuren.

Zij zou Mees wel goed aankleden straks, en in de pauze kon ze ook de maillot onder handen nemen. De handwerkjuf had een doosje met alle kleuren garen. Misschien deed ze er zelfs wel een leuke applicatie van een bloemetje op. Die tekende Frida voortdurend vorig jaar.

De vader had ze nog nooit gezien. Hij scheen iets belangrijks te zijn. Aisa wist niet of het door haar weerzin tegen Maud kwam, maar hém kon ze vergeven. Hij deed ze tenminste geen kwaad.

Mees was zo'n lief kind, van het soort dat tegenwoordig een zeldzaamheid was. Als hij over zijn zusje praatte dan zei hij: 'mijn Frida.' Het was ontroerend om die twee samen te zien. Ze waren zo op elkaar aangewezen dat ze zelfs in de pauze samen speelden. Vriendjes en vriendinnetjes hadden ze niet echt. Dat had niets met hun karakters te maken, er kwam alleen niemand tussen.

Kinderen hadden hechtingspersonen nodig en het was niet de bedoeling dat de voornaamste daarvan hun broertje of zusje was. Dat was niet goed, vond Aisa. Zij creëerde een veilige plek voor Frida en Mees en daarom zochten ze haar op als ze iets nodig hadden.

'Kom maar, kerel,' zei ze tegen Mees.

Ze trok de trui van zijn warme lijfje en deed hem met de goede kant naar voren aan. Daarna kamde ze zijn haren. Hij kroop op haar schoot en zijn oogleden zakten. Arme stakker. Hij had nog slaap.

'Wil je even binnenblijven? In de rustige hoek?'

Hij knikte en ze legde hem op het matrasje onder het speelkas-teel en sloot de gordijntjes. Haar keel kneep dicht van genegen-

heid. Zo'n lief kind en niemand die zich om hem bekommerde. Behalve Frida. En zij.

Ze vond Frida op het schoolplein. 'Zal ik je maillot weer mooi maken?'

Het meisje huppelde mee. In het lokaal liet Aisa haar een kniestuk kiezen. Met zorgvuldige steken maakte ze het witte vilten bloempje met het rode hart aan de maillot vast. Frida lachte toen ze hem aantrok. 'Ik heb een bloem op mijn knie.'

Zo'n vrolijk kind. Frida maakte iedereen blij.

'Mees slaapt even,' zei Aisa. 'Ga jij maar weer spelen.'

Frida aarzelde. Ze wilde haar broertje niet alleen laten. Maar toen zag Aisa het vertrouwen in haar ogen. 'Pas jij op hem, juf?'

'Ik pas op Mees.'

Met haar ellebogen op tafel en haar hoofd in haar handen staarde Aisa naar de speelhoek. Alles in haar was tederheid. Mees was al een kleuter maar nog zacht als een baby. Het verlangen krampte in haar buik. Vannacht zat er bloed aan het wc-papier. Weer een maand voorbij. Ze was het zo zat om zichzelf te injecteren met het zaad van Wibo. Niet dat het aan hem lag. Welke vrouw kreeg haar zwager nu zo gek om zijn zaad af te staan?

Drie dagen voor haar eisprong had ze de spuit diep in zichzelf binnengebracht en bad ze voor pure magie. Ze had haar handen op haar onderrug gelegd en haar voeten richting het plafond gebracht. Zo was ze blijven liggen totdat haar benen zo hevig trilden dat ze ze wel neer moest leggen. Ze had alles gedaan wat menselijkerwijs mogelijk was om een bevruchting te realiseren.

Gisteren was ze over tijd. Eén dag. Dat had ze gezien op het reusachtige planbord in de slaapkamer, waar ze alles op bijhield: haar ovulatie, haar menstruatie, Wibo's doneermomenten.

Eén dag was ze moeder geweest. Ze had de babykleertjes uit de kast gehaald en ze uitgewapperd en weer opgevouwen. Toen was ze gaan slapen, heerlijk warm, alsof de zwangerschapshormonen haar lichaam nu al loom maakten. Zelfs toen ze tegen een uur of drie 's nachts met een schok wakker werd en heel nodig moest

plassen, had ze dat aan de bevruchting toegeschreven. Tot ze zich afveegde. Hoewel het nergens op sloeg had ze in het bloed iets gezien wat op een luchtbelletje leek en het voor een vruchtzakje aanzien.

‘Dag baby.’

Die woorden hadden hol geklonken in de stille badkamer. In haar slaapkamer had ze het doosje Clearblue, dat al klaar had gelegen voor de volgende dag, teruggelegd in haar ondergoedla. De test zou ze de eerstkomende weken niet nodig hebben.

Triest had ze naar de inhoud van de lade gekeken. Ze bezat meer van die doosjes dan onderbroeken. Elke keer als ze bij een drogist kwam, kon ze het niet laten om een nieuwe te kopen. Het was de verslaving aan de hoop op beloning. De nieuwsgierige blikken van de andere klanten, haar eigen serene glimlach. Eindelijk hoor ik bij jullie, moeders met buggy’s. De test zal het spoedig uitwijzen. Een futiliteit; een vrouw weet het immers als ze zwanger is. Daarom kijken jullie mij samenzweerderig aan. Ze weet het, denken jullie. Ze wordt moeder.

Mees snurkte zachtjes. Aisa veegde haar tranen weg en haar lichaam ontspande. Met haar ogen dicht luisterde ze naar de slaapgeluidjes van Mees en stelde zich voor dat hij van haar was.

MAUD

Binnen ruimde ik de ontbijtboel op en zette verse koffie. Buiten begon het zachtjes te regenen. Hoe toepasselijk, bedacht ik, toen ik ging zitten voor het stapeltje papier dat ik de hele week van me af had geschoven. De dikke A4-envelop lag met de opening naar me toe. Ik dronk koffie uit de beker met de tekst 'KOEKJE ERBIJ?' Pas toen ik hem helemaal leeg had, trok ik de papieren uit de envelop.

Het was ons ouderschapsplan in de maak. Ik weet niet hoe andere mensen het doen, maar Maarten en ik waren al tien maanden bezig om het rond te krijgen.

Ik las met bonkend hart.

Het bonken stakte bij de vierde 'sub': VERBLIJF, ZORG EN CONTACTREGELING. O, mijn god. Hij wilde dat het hoofdverblijf van de kinderen bij hem was. EEN OMGANGSREGELING VOOR DE MOEDER.

De koffie kwam omhoog, bitter en zuur. Maar toen lachte ik. Hoe dacht hij dat voor elkaar te krijgen? Hij werkte altijd. En ik was de thuisblijvende moeder. Ik was de moeder, verdomme.

Maar Maarten had nog een troef achter de hand. Hij verwees ernaar in het ouderschapsplan en voegde het proces-verbaal toe als bijlage.

Ik was het vergeten.

Het incident bij IKEA.

Het was vlak na de kerst en ik had last van de koorts. 'De koorts' was een verschijnsel dat ik maar al te goed kende. Meestal begon het heel sluipend, als een lichte onrust. Ik voelde het opkomen, als de vloed na de eb. Samen met de kinderen had ik de kerstboom afgetuigd en door mijn nervositeit waren er meer ballen dan anders gesneuveld.

'We moeten nieuwe halen,' zei ik, hoewel het pas over een jaar

weer Kerstmis zou zijn. En daarom gingen we naar IKEA.

Ik was zo gespannen dat ik bijna hyperventileerde toen ik de parkeerplaats op reed. We liepen in snelpas naar de ingang, en pas toen ik de kinderen bij Småland – de speelruimte – afgeleverd had, werd ik iets rustiger.

Maar al bij de banken en fauteuils was ik vergeten waar ik voor kwam. Uiteindelijk bereikte ik de kassa met een kar vol afwasborstels. Rood, groen, blauw, geel. Ik had ze niet geteld, maar bij de zelfscanner kwam ik in de problemen. Niet dat ik dat doorhad, want zo werkt de koorts nu eenmaal. Ik hield de ene na de andere borstel voor het apparaat, tot er een IKEA-meisje kwam.

‘Hoe weet u nu welke u heeft gescand?’

Ik keek naar de inhoud van mijn kar. De kleuren waren gesorteerd in hoopjes, maar ook de gescande borstels lagen er weer bij. Verward liep ik weg van de kar, in de richting van de Swedish Food Market. Daar kocht ik zakken vol gehaktballetjes uit de diepvries. Uiteindelijk had ik een big shopper van IKEA nodig om de zakken te vervoeren.

Thuis gooide ik een van de zakken leeg in een grote pan en warmde de balletjes op. Ik at ze alle zestig op en al die tijd dacht ik niet aan mijn kinderen. Dat kwam pas toen ik moest overgeven. Gebogen over de wc hield ik mijn haar met één hand opzij en dacht aan Frida bij wie ik dat ook moest doen als ze ziek was.

Ik belde naar IKEA. ‘Ze zijn nog in Småland.’

De vrouw begreep niet wat ik bedoelde en daarom schreeuwde ik: ‘In jullie speelhof! Frida en Mees zijn er nog.’

‘En op welke afdeling bent u?’

‘Thuis,’ zei ik, maar daarna werd ik in de wacht gezet. Ik keek op de klok. Het was drie over negen. IKEA was al gesloten.

Het was de schuld van IKEA dat de koorts in het ouderschapsplan zat.

Ik schudde die gedachte van me af. Het was mijn schuld, natuurlijk.

Sindsdien ben ik niet meer bij IKEA geweest.
Ik ben bang dat ik mijn kinderen kwijtraak.
Ik ben bang dat ik de koorts weer zal krijgen.